

Шурка не розуміє

Лариса Письменна

Як примружити очі й дивитись на сонце — перед очима починають ворухитися кумедні волохаті жучки з блискучими сонячними лапками. Звідки вони беруться?

Заплющивши очі й хитаючи головою, Шурка, п'ятирічний лицар і мрійник, мандрує ранком до свого дитячого садка. Ходить завжди сам, бо людина він самостійна й не любить, щоб із ним панькались. Власне кажучи, особливо панькатися з Шуркою нікому: мама з татком дуже рано йдуть на роботу, отже — хоч-не-хоч, а треба йти самому, проте цікавіше думати, що то він сам того схотів.

Коли сонячні жучки набридають, Шурка зовсім заплющує очі. В очах починають мінитися казкові візерунки з рухливих барвистих плям, і Шурка зачудовано стежить за їх чарівною зміною.

Звичайно, він потрапляє в калюжу, і в черевики набігає вода. То й що? Трохи не пощастило людині, не рюмсати ж? Мужньо підшморгуючи носом, Шурка сідає на купу жовтого шамотливого листя і витирає черевики. От і все — зверху нічогосінько не видно, а що всередині трохи хлюпоче вода — то дрібниці! Зате він знайшов два чудесні кленові листки — величезні! Червоні, як полум'я! Він подарує їх Санні Санівні, і нікому більше!

Шурка старанно розправляє мокрі листки і, як справжній лицар, не відаючи перепон, мчить до дитячого садка. Аби швидше добігти, він махає в повітрі своїми листками й гуде, мов пропелер, — летить.

Він наздоганяє Шурку, тільки ця Шурка — дівчисько. Звісно, черевики у Шурки-дівчиська не чвакають водою, а панчішки не заляпані гряззю, зате в неї немає такого крилатого листя жар-пташиного кольору! Шурка-дівчисько починає тихенько пхенькати.

— І я хо-о-очу...

— Не? — каже Шурка. — Це я для Санни Санівни.

І намагається швидше пролетіти далі.

— І я хочу для Санни Санівни, — настирливо квилить позаду Шурка-дівчисько.

Не Шурка — смола!.. І Шурка-лицар віддає їй один листок.

— Подаруємо разом.

Вони беруться за руки, гудуть і вдвох підлітають до свого дитсадка. Там біля хвіртки стоїть Вітальчина мама і кричить на Вітальку, щоб той не бігав дуже швидко, бо спітніє і застудиться. Та Віталька не слухає, вибрикуючи, збігає на ганок і щосили бабахкає ногою в двері.

Двері відчиняє не тьотя Паша, а завідувачка — Зінаїда Карпівна. Вона впускає Вітальку, а сама йде до хвіртки й починає розмовляти з Вітальчиною мамою.

Шурка з Шуркою витирають ноги й заходять до роздягальні. Там Санна Санівна розв'язує на Вітальці шарфика. Вона привітно посміхається назустріч Шуркам, а ті,

радісно вискнувши, кидаються до Санни Санівни і простягають їй своє кленове листя.

— Яке гарне! — дивується Санна Санівна. Вона пришпилює листки до свого білого халата і стає схожа на прекрасну царівну в золотому вбранні з Синьої книжки. Навіть кращою, бо в царівни з книжки немає такої лагідної посмішки, від царівни не пахне таким приємним одеколоном, і вже напевне царівна не знає стільки пісень, казок та веселих ігор, як Санна Санівна. Куди їй, царівні!

— Наша Санна Санівна найкраща в світі, правда ж? — шепоче на вухо Шурці-дівчиську Шурка-мрійник.

— Правда, — погоджується Шурка-дівчисько.

Серце Шурки-мрійника сповнюється почуттям любові та відданості. Він аж до самого сніданку думає над тим — що б таке ще зробити для Санни Санівни, аби вона знову зраділа?

— Віталик у залі хризантему зламав, — заходячи до групової кімнати, скаржитись тьотя Паша.

— Ой, замучив мене зовсім цей хлопчисько, — тихенько відказує їй Санна Санівна і вголос кличе:

— Віталику, йди-но сюди!

Віталька, мов бичок, опускає голову й не рухається з місця.

— Іди сюди, — строго повторяє Санна Санівна.

Віталька уперто сопе й показує язика тьоті Паші. Санна Санівна підходить до нього й бере за руку. — Е-е-е! — реве Віталька, висмикує руку і падає на підлогу.

— Встань! — наказує Санна Санівна.

Віталька верещить, мов недорізане порося, і починає бити руками й ногами об підлогу.

— Ну, якби моя воля — всипала б я йому добре, — не витримує тьотя Паша. — Вмить одучила б від таких витребеньок!

— Діти, збирайтеся на прогулянку, — спокійно каже Санна Санівна, відвертаючися від Вітальки. — Ми будемо гуляти, а Віталик нехай тут лежить, скільки йому буде завгодно.

Всім стає дуже смішно: вони гулятимуть, а Віталька лежатиме сам у кімнаті. Нехай вибрикує скільки завгодно.

Вирішили грати у Північний полюс. Шурка побіг шукати підходящу крижину, але Санна Санівна сказала, що кращої крижини, ніж дерев'яна гірка, не знайдеш. Всі полізли на гірку, а Світланка закричала, що як на крижині дуже багато людей, то вона ламається і всі тонуть у Льодовитому океані. І Санна Санівна сказала, що то правда, тому в піщовому ящику нехай буде друга крижина.

Але Шурці не схотілося лізти в піщовий ящик, і він спорудив собі з садової лави могутнього криголама й заходився плавати в Льодовитому океані. І все було б добре, але кожна крижина хотіла мати Санну Санівну, і навіть сама Санна Санівна не могла придумати, як їй бути.

А от Шурка придумав: він возитиме на своєму криголамі Санну Санівну від

крижини до крижини. І всі дуже зраділи, а Санна Санівна сказала:

— От який розумник наш Шура!

Шурка був щасливий і гордий і вже почав мріяти про бурю на океані і про те, як він рятуватиме Санну Санівну від лютої смерті. Аж тут прийшов Віталька і сказав, що він більше не буде. Мабуть, йому здорово набридло лежати самому в кімнаті і дригати ногами, бо він присмирнів, і Санна Санівна дозволила йому гратися з усіма.

Прийшла тьотя Паша і покликала Санну Санівну до канцелярії. Тьотя Паша сказала, щоб Санна Санівна йшла швидше, бо зараз має прийти начальство, і Зінаїда Карпівна дуже хвилюється.

І тільки-но Санна Санівна пішла — сталося лихо: Вітальк 'зіпхнув з крижини Шурку-дівчисько, і вона мало не втопилася в Льодовитому океані й боляче забила коліно.

Цього Шурка не міг стерпіти і злегка стукнув. Вітальну по спині. А Віталька взяв та й плюнув Шурці на пальто та ще й вкусив за руку. Шурка розсердився і штовхнув Вітальку, і той подряпав собі лоба об криголам.

— Сам винен, — сказала Вітальці тьотя Паша. — Чого задираєшся?

Тут прибігла дуже схвильована Санна Санівна і сказала, що зараз сюди прийде сам директор заводу, і нехай вони не осоромляться перед ним, а поведуться як виховані діти!

Шурка знав, що директор заводу — Вітальчин тато і що він найголовніший начальник — головніший навіть від Санни Санівни та Зінаїди Карпівни. І справді, в сад вийшла Зінаїда Карпівна з Вітальчиним татом-директором. Вітальчин тато був дуже веселий, приємно рипів жовтим шкіряним пальтом і говорив:

— Нічого, Зінаїдо Карпівно, нічого, тепер уже виділимо вам додатково кошти і закінчите ремонт. Моє слово тверде! -

Зінаїда Карпівна теж була дуже весела і все повторювала:

— Спасибі, спасибі. З вашою допомогою не пропадемо!

Шурка подумав, що Вітальчин тато дуже хороший і добрий, коли не дає Зінаїді Карпівні пропасти, — он як вона радіє!

Вітальчин тато потрусив руку Санні Санівні і голосно гукнув:

— Здорові, малюки!

Всі дружно закричали — "здрастуйте", і Шурка закричав — найголосніше за всіх. А Віталька підбіг до батька й почепився на нього.

— А ось і мій герой! — засміявся Вітальчин тато і підкинув Вітальку вгору. — Що, Олександро Олександрівно, не дуже він вам тут дошкуляє?

Щурці на мить навіть шкода стало того придуркуватого Вітальку: ой, і перепаде ж йому зараз від тата, коли Санна Санівна розповість про те, що він тут виробляє!... Ще добре, коли тільки нагрімає, а то ще й ремінцем потягне...

Але Санна Санівна дуже приємно посміхнулася, погладила Вітальку по голові й лагідно сказала:

— Ну що ви, Павле Дмитровичу, це ж дитина! Здоровий хлопчик, от і пустує собі

трошки. Що ж тут такого?

— Хо-хо-хо! — засміявся Вітальчин тато. — В мене пішов, розбійник!

Він знову підкинув Вітальку вгору і раптом помітив на його лобі свіжу дряпину..

— А це що таке?

— Це мене Шу-у-урка... — відразу заквилив Віталька. — Він мене зараз так наби-и-ив...

Вітальчин тато перестав усміхатись і повернувся до Санни Санівни.

— Як же це ви допускаєте бійку? От уже не думав, що в нашому дитсадку такі порядки! Доведеться перевести Віталика до іншої групи.

Санна Санівна відразу вся почервоніла-почервоніла:

— Я. не знаю, коли він встиг... Я весь час за ними доглядаю... просто не розумію...

Вітальчин тато нічого не сказав, тільки насупився. Тоді Санна Санівна підбігла до Шурки.

— Шуро, для чого ти подряпав Віталика?

Голос у Санни Санівни був зовсім не такий, як завжди, і погляд не такий, і вся вона була зовсім-зовсім не схожа на царівну з Синьої книжки. Що з нею сталося? Чому таким недобрим поглядом вона прикипіла до Шурки?

— Як ти смів бешкетувати?

— А він не бешкетував. Віталька маленьку Шурку з гірки зіпхнув, а він заступився, — пояснила Світланка. — Ось тьотю Пашу спитайте.

Але тьотя Паша вже пішла собі, й нічого сказати не могла.

— Подумаєш, заступник, — роздратовано кинув Вітальчин тато-директор і, повернувшись, швидко пішов геть.

Тоді Санна Санівна тупнула ногою і закричала: — Зараз же вибачись перед Віталиком! Чуєш?

Шурка розгублено глянув на неї. За що ж вибачатись?

— Ну? Ти вибачишся чи ні?

Шурка опустил голову і беззвучно заплакав.

Санна Санівна знервовано махнула рукою і побігла за Вітальчиним татом.

Почав накрапати дрібненький осінній дощ, але й без дощу вже всім перехотілося гратись. Санна Санівна повернулася і вже спокійним голосом звеліла ставати у пари.

Шурка теж став — у пару із Світланкою. Він більше не плакав, тільки мовчки, приголомшено дивився собі під ноги.

Він нічого не міг зрозуміти...